

HỒI 567

Cáo Biệt Ác Mộng

Trong căn phòng giải lao dành cho khách quý ở Đại Tiên đường, Hồ Tiểu Tiên và Từ Tử Lăng ngồi xuống bàn, Hồ Tiểu Tiên bật cười khúc khích đầy vẻ đắc thắng, thân nhiên nói: “Người rốt cuộc là Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng?”

Từ Tử Lăng thâm thất kinh nhưng lại trấn tĩnh ngay, vì đoán được đối phương không phải muốn vạch trần thân phận của mình, chỉ là cố ý thăm dò mà thôi, gã bèn nhún mày đáp: “Cô nương thích cho rằng ta là ai cũng được!”

Hồ Tiểu Tiên lắc đầu cười: “Đừng giả bộ trước mặt bốn cô nương, người có thể lừa được người khác nhưng đừng hòng lừa được ta. Dù người giả làm Cung Thần Xuân hay Ung Tần, ta thừa nhận người cải trang rất khéo, y hệt như hai người khác nhau, nhưng phong cách và phương thức đánh bạc đã bán đứng người, khiến ta chẳng những biết được người là Ung Tần mà còn là Cung Thần Xuân, hơn nữa lại là gã Mạc Vi nào đó đã từng trở thân uy trước mặt cả triều đình. Mau mau khai ra, rốt cuộc người là Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng? Quay về Trường An làm gì? Không sợ bị bắt sống sao?”

Từ Tử Lăng thâm kêu khổ, vừa mới đến Trường An, lần lượt bị Loan Loan và Hồ Tiểu Tiên vạch trần thân phận, sau này còn làm ăn được gì nữa? Bởi vậy mới chép miệng nói: “Hồ tiểu thư phải chẳng đã hơi lớn gan? Nếu ta là Từ Tử Lăng hay Khấu Trọng, vì che giấu thân phận chỉ đành giết người diệt khẩu, Hồ tiểu thư không sợ sao?”

Hồ Tiểu Tiên cười rũ rượi, lắc đầu nói: “Không sợ! Thật sự không sợ! Bởi vì Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chưa bao giờ là người độc ác, ngoan ngoãn biết điều đi! Các hạ là ai?”

Từ Tử Lăng tiu nghỉu nói: “Ta là Từ Tử Lăng, tiểu thư đã hài lòng chưa? May mà ta chỉ qua đây dạo một vòng, lát nữa sẽ rời thành.”

Hồ Tiểu Tiên giận dữ nói: “Lẽ nào nô gia đáng sợ đến thế, muốn đi thì đợi ngày mai cửa thành mở mới đi được chứ! Hừ, đừng nói cho qua chuyện, tưởng người ta lần đầu tiên ra giang hồ sao. Mau tháo mặt nạ xuống đi, ta nghe nói Từ Tử Lăng rất nho nhã phong lưu, là một đấng quân tử hết sức anh tuấn!”

Gã bị nàng nói đến dở khóc dở cười, may mà cảm nhận được nàng không có địch ý thì cũng yên bụng một chút, cúi đầu gỡ cái mặt nạ xuống lộ ra mặt thật, mỉm cười: "Nếu tiểu thư đánh giá Hầu Hi Bạch như thế thật hợp lý, nhưng Từ Tử Lăng này thì không phải, tại hạ chỉ là một kẻ thô kệch mà thôi."

Đôi mắt Hồ Tiểu Tiên sáng lên, dường như chẳng hề để lời của gã lọt vào tai, hớn hỏ nói: "Từ Tử Lăng! Làm tình lang của Tiểu Tiên được không? Vài ngày cũng được!"

Từ Tử Lăng trợn mắt há mồm, lối ăn nói bạo dạn này cả Kỷ Thiên cũng không bằng. Cười khở nói: "Hồ tiểu thư đừng nói đùa chứ!"

Hồ Tiểu Tiên nhoẻn miệng cười trông bộ dạng rất đắc ý, lườm mắt nhìn gã: "Ta muốn người trượng nghĩa giúp người ta thôi mà, nô gia đang rất phiền não đây!"

Gã cảm thấy sự tình xoay chuyển bất ngờ, lại không dám đắc tội với nàng ta, bèn tỏ vẻ quan tâm hỏi: "Tiểu thư có phiền não gì thế?"

Nàng ta sụ mặt làm ra vẻ sầu khổ, nói: "Chính vì không tìm được lang quân như ý thử hỏi cô nương nào mà không phiền não chứ? Hi, nô gia chỉ nói đùa, điều ta thật sự phiền não là có người cứ tự nhận là lang quân như ý của ta, mà ta hề thấy y là muốn buồn nôn, người có thể nghĩ cách giải quyết cho ta không?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Ai dám buộc Hồ tiểu thư làm chuyện mà tiểu thư không muốn?"

Hồ Tiểu Tiên tựa như trẻ nít xoe bàn tay ra, đếm từng ngón nói: "Trước tiên là tên khốn nạn tự cho rằng đồ thuật cao hơn ta, có tư cách làm nữ tể của phụ thân ta nhất. Người thứ hai là Tề vương Lý Nguyên Cát, người đề thân chính là y. Người thứ ba là đáng ghét nhất, ta tưởng rằng y đặc biệt chiều cố đến nhà họ Hồ nhưng nào ngờ lại khác hẳn. Ngoài ra, người thứ tư là phụ thân của ta, chao ôi! Người ép buộc ta đến khổ, ai bảo người thích mảnh đất Trường An này làm gì, người cứ mơ rằng ngày sau họ Lý được thiên hạ, người có thể phát triển đồ nghiệp. Người nói đi, tình hình bây giờ của ta có phải là tứ bề vây khốn, thân bất do kỷ không?"

Từ Tử Lăng giật mình nói: "Người thứ ba mà tiểu thư nói có phải là phụ thân của Doãn Đức phi là Doãn Tổ Văn hay không?"

Hồ Tiểu Tiên ngạc nhiên: "Làm sao người vừa đoán đã trúng ngay thế?"

Gã chợt hiểu ra kẻ buộc Hồ Tiểu Tiên xuất giá chính là Trì Sanh Xuân, người mà gã phải đến Trường An để đối phó. Đây là một đạo kỳ binh để Trì Sanh Xuân mở rộng đồ nghiệp. Phải biết rằng Hương gia tiếng xấu đồn xa, võ lâm bạch đạo không dung, nếu Lý Đường thống nhất thiên hạ xong thì chắc chắn sẽ đối phó với việc làm ăn của Hương gia, nhưng nếu Hương gia có thể thông qua hôn nhân để nuốt trọn Đồ nghiệp của Đại Tiên Hồ Phật, thì có thể danh chánh ngôn thuận mượn xác hoàn hồn, phát triển sự nghiệp trong tình huống này, dùng một hình thức danh nghĩa khác tiếp tục sự nghiệp Hương gia.

Từ đó có thể thấy Doãn Tổ Văn và Hương gia âm thầm cấu kết với nhau ủng hộ Minh Đường Oa là có ý riêng.

Gã hỏi: "Tại hạ có thể giúp gì được cho tiểu thư đây?"

Hồ Tiểu Tiên mừng rỡ nói: "Đã biết ngươi là hiệp sĩ kiến nghĩa ra tay, giúp người ta cũng đơn giản lắm, chỉ cần ngươi thắng hết Lục Phúc đồ quán là được."

Từ Tử Lăng lắc giọng: "Cái gì? Làm sao mà được?"

Hồ Tiểu Tiên bĩu môi nói: "Có gì mà không được. Trì Sanh Xuân đã phạm phải một điều đại kỵ khi mở đồ trường, đó chính là bản thân ham thích cờ bạc, thường đích thân ngồi vào sòng, đánh lại rất to, có điều vì không ai thắng được y cho nên đến nay vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Từ đại hiệp ngươi giỏi tài đánh bạc lại không sợ y dùng thủ đoạn bỉ ổi, lần này y đã gặp phải khắc tinh rồi!"

Từ Tử Lăng nhú mày nói: "Lệnh tôn có phải đã chấp nhận lời đề thân của Lý Nguyên Cát hay không?"

Hồ Tiểu Tiên nũng nịu trả lời: "Nô gia phản đối! Đương nhiên là phụ thân phải kéo dài thời gian tốn công thuyết phục ta. Chao ôi! Đáng tiếc thời gian không còn nhiều nữa, tháng sau Tề vương tổ chức thọ yến lễ nào phụ thân không trả lời cho Tề vương, nếu ngươi không cứu người ta, Tiểu Tiên chỉ đành tự sát mà thôi."

Gã cảm thấy nhức đầu, nếu gã không phải có mưu đồ lớn hơn đối với Trì Sanh Xuân có giúp Hồ Tiểu Tiên cũng chẳng sao, nhưng làm vậy là vẽ rắn thêm chân nhưng lại khó giải thích với Hồ Tiểu Tiên.

Chỉ đành nói: "Hồ tiểu thư tin tưởng ta vậy sao?"

Hồ Tiểu Tiên duyên dáng lườm gã một cái, nói: "Nếu ngươi là Cung Thần Xuân thì người ta chỉ tin ngươi một nửa, nhưng ngươi chính là Từ Tử Lăng Từ đại hiệp kia mà! Tiểu Tiên

đương nhiên tin người. Hơn nữa nếu người chịu để Tiểu Tiên đêm nay ở cùng người để làm cho người vui, người ta cũng sẽ thật lòng với người. Từ Tử Lăng! Tiểu Tiên thật ngưỡng mộ người!"

Từ Tử Lăng đỏ mặt ngượng ngùng nói: "Mong Hồ tiểu thư đừng nói đùa như thế. Tiểu thư hãy nói cho ta biết quan hệ giữa Trì Sanh Xuân với tiểu thư bây giờ như thế nào, chẳng hạn như cô nương lờ y đi, hay là làm cho y ghét cô nương?"

Quả nhiên gã cũng thành công dẫn Hồ Tiểu Tiên sang một vấn đề khác, nàng dịu dàng mỉm cười: "Ta đang quyến rũ y."

Từ Tử Lăng lạc giọng: "Cái gì?"

Hồ Tiểu Tiên cười khúc khích: "Có gì mà ngạc nhiên đến vậy? Ta là người kế thừa của Đại Tiên môn tinh thông thuật lừa đảo, đâu có dễ bị Trì Sanh Xuân nhận ra ý đồ thật sự. Điều tuyệt diệu nhất là ông trời không tuyệt đường con người, gặp phải tên oan gia nhà người, người ta sau này sẽ nghe lời người, được chưa?"

Tinh thần Từ Tử Lăng đi vào cảnh giới "tĩnh trung nguyệt", mỉm cười nói: "Nếu cô nương chịu nghe lời ta, ta có thể thề rằng giúp cô nương thoát khỏi ma chướng của Trì Sanh Xuân, nhưng không được dùng kế của tiểu thư mà phải dùng kế của ta."

Hồ Tiểu Tiên cả mừng: "Là kế gì? Mau nói ra nghe thử!"

Từ Tử Lăng bật cười: "Hồ tiểu thư hình như đã quên là ai phải nghe lời ai?"

Hồ Tiểu Tiên bật cười khúc khích: "Người ta không biết người thật tình đến vậy, thôi được, không hỏi thì không hỏi. Vậy nước cờ đầu tiên phải đi như thế nào?"

Từ Tử Lăng bình thần nói: "Trước tiên là tiểu thư phải giữ bí mật, dù trong bất cứ tình huống nào cũng không được tiết lộ mối quan hệ giữa tại hạ với tiểu thư cho người thứ ba biết, nếu không Hồ tiểu thư chỉ đành lấy Trì Sanh Xuân mà thôi."

Hồ Tiểu Tiên mỉm cười: "Xin nhận lời cảnh cáo của Từ đại hiệp! Yên tâm đi! Ta còn lo hơn người."

Gã phát giác mình đã bắt đầu hơi thích nàng, thích tính cách giỏi nắm bắt ý của người khác, thông minh lanh lợi của nàng.

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: "Ta muốn tiểu thư quyến rũ một người đàn ông không biết phong tình, còn người đó là ai thì sau này tiểu thư sẽ hiểu."

Hồ Tiểu Tiên làm ra vẻ khổ sở đáng thương, thi triển diệu pháp my công quyền rũ của Đại Tiên môn, nói: “Phải chăng nô gia rất ngặt? Thật không nghĩ được kế hoạch này của ngươi có liên quan gì đến chung thân đại sự của Tiểu Tiên đây?”

Từ Tử Lăng nhún vai nói: “Đương nhiên là quan hệ rất lớn, bởi vì y sẽ là người cầu hôn với cha của cô sau Trì Sanh Xuân?”

Hồ Tiểu Tiên động dung nói: “Ta thật sự bắt đầu ái mộ ngươi rồi.”

Hai mắt Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc sắc bén, ung dung nói: “Vậy sự ngưỡng mộ lúc này của tiểu thư chỉ là giả vờ đúng không?”

Hồ Tiểu Tiên buồn bã chép miệng: “Từ Tử Lăng ngươi có biết giới điều thứ nhất của Đại Tiên môn là cấm động chân tình vì tình cảm sẽ che lấp lý trí, gọi là ‘mây đen che mặt trời’, Đồ thuật thật sự là một trò lừa đảo cao minh, trong đó chiến thuật tâm lý là quan trọng nhất, chỉ cần che lấp linh trí của đối phương thì có thể bách phát bách trúng. Bất luận người đàn ông tỏ ra kiên cường đến mức nào thì cũng có sơ hở, chẳng hạn tự tin quá độ, tưởng rằng phụ nữ trên thiên hạ đều say mê y, bị y lời cuốn thì ta có thể lợi dụng nhược điểm này của y.”

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Tiểu thư phải hoàn toàn nghe lời ta, tốt nhất đừng giả vờ. Nếu không ta chẳng những không giúp tiểu thư mà còn xem tiểu thư là kẻ địch.”

Hồ Tiểu Tiên lườm gã, thở thề: “Gạt ai chứ không gạt ngươi đâu! Người ta dùng thuật lừa đảo đối với ngươi có phần giả cũng có phần thật, rất muốn ở bên ngươi một khoảng thời gian nào ngờ ngươi lòng gan dạ sắt không bị quyến rũ. Người ta có gì không tốt chứ?”

Từ Tử Lăng nửa cười nửa mỉa: “Bây giờ chúng ta đang thực hiện một cuộc lừa đảo lớn mục tiêu là cả toàn Lục Phúc đồ quán, nếu tiểu thư muốn thành công chỉ có bốn chữ, đó là ‘chân thành hợp tác’, tất cả mọi chuyện đều phải nghe ta chỉ huy, nếu không sẽ thất bại.”

Hồ Tiểu Tiên nhìn gã, nghiêm mặt nói: “Ngươi không có hứng thú đối với ta, làm thế có lợi gì đối với ngươi?”

Từ Tử Lăng bình thản nói: “Hồ Tiểu Tiên không hiểu con người của Từ Tử Lăng này rồi.”

Hồ Tiểu Tiên khẽ lắc đầu, thở thề: “Không! Đây có lẽ là trực giác của phụ nữ, từ lúc gặp lần đầu tiên ở Cửu Giang ta vẫn cảm thấy ngươi là người tốt trọng tình nghĩa, bây giờ càng cảm thấy có thể hoàn toàn tin tưởng ngươi. Nhưng cũng hơi lo lắng, sợ ngươi đánh giá thấp sự xảo quyệt của Trì Sanh Xuân.”

Gã thấy nàng vòng vo vì cuối cùng vẫn có ý muốn biết kế hoạch của mình, bật cười: “Ta cho tiểu thư thời gian ba ngày suy nghĩ, sau ba ngày đến tìm ta.”

Nói xong vươn người đứng dậy.

Hồ Tiểu Tiên vội vàng đứng dậy theo, nũng nịu nói: “Người ta vẫn chưa hiểu được câu chuyện, có gì mà suy nghĩ chứ?”

Từ Tử Lăng giơ một ngón tay, từ xa điểm về phía nàng hai cái mỉm cười nói: “Hình như Hồ tiểu thư đang quên là ai nghe lời ai rồi sao?”

Hồ Tiểu Tiên tiu nghỉu ngồi xuống, chống cằm nhíu mày nói: “Thôi được! Người ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng ít nhất người phải nói cho người ta biết cách liên lạc chứ!”

Từ Tử Lăng nói: “Là ta liên lạc với tiểu thư chứ không phải tiểu thư liên lạc với ta.”

Hồ Tiểu Tiên nhoẻn miệng cười: “Thôi được. Từ đại hiệp có gì căn dặn?”

oOo

Khấu Trọng kìm ngựa đứng sững trên đường, đưa mắt nhìn bọn Lý Tú Ninh, Lý Thần Thông đi xa, trong lòng trăm mối tơ vò.

Vô Danh từ trên không trung đáp xuống đậu trên vai gã, Khấu Trọng đưa tay khẽ vuốt bộ lông của nó, thở dài nhảy xuống ngựa chậm rãi tiến về phía Lạc Dương.

Lúc này gã không dám nghĩ sau này chuyện giữa gã và Lý Tú Ninh sẽ như thế nào. Gã cũng không dám nghĩ về điều đó.

Lúc từ biệt ánh mắt của Lý Tú Ninh có thể câu cả linh hồn của gã, khiến gã đứt đến từng khúc ruột. Gã đã chọn con đường đối lập với nàng, bất đồng giữa họ ngày càng lớn, cuộc chiến ở thành Lạc Dương khiến gã công nhiên đối kháng với huynh trưởng Lý Thế Dân của nàng. “Thôi đi!”, Khấu Trọng quát lớn một tiếng, thúc ngựa chạy nhanh biến mất trong màn đêm mịt mù.

oOo

Từ Tử Lăng rời khỏi Minh Đường Oa, bước ra phố hít sâu một hơi, xua đuổi hình bóng quyến rũ của Hồ Tiểu Tiên, từng giọng nói điệu cười của nàng có thể khiến cho nam nhân điên đảo quay cuồng. Hồ Tiểu Tiên cũng giống như Loan Loan thực có thể lợi dụng sắc đẹp của mình khiến người ta không thể nào chống đỡ.

Lúc này gã trở lại diện mạo của Cung Thần Xuân râu ria đầy mặt, gã thông thả bước trên đường phố, khi đi ngang qua tiệm cầm đồ Vinh Đạt Đại Áp, bất giác gã đưa mắt nhìn vào, suýt tí nữa đã chạy vào tìm cậu ruột của Âu Lương Tài là Trần Phủ. Gã mau chóng bỏ đi ý định đó, thậm chí đợi sau khi liện lạc với Lý Tịnh sẽ tìm y thì ổn hơn. Chỉ khi Trần Phủ biết có Lý Thế Dân chống lưng ủng hộ thì mới yên tâm hợp tác với gã. Sau khi trải qua nhiều chuyện thì gã không dám tin tưởng bất cứ ai nữa.

Gã bước đến bên cạnh kênh Vĩnh An, hai bên dòng kênh lớn nối với sông Vị Hà ở phía Bắc ngoại thành đã có ánh đèn thừa thớt, dòng kênh cuộn cuộn chảy về phía nam, dưới ánh sao trời có thể nhìn thấy những con thuyền ở bến đò, đường phố hai bên bờ kênh người đi thừa thớt làm gã bất giác nhớ lại tình cảnh động lòng người với Trầm Lạc Nhận trên thuyền, lại nhớ đến tình huống ở Lê Dương nên trong lòng thầm than.

Chợt có một con thuyền nhỏ từ thượng du lướt tới, Từ Tử Lăng hứng hờ liếc mắt nhìn lập tức nổi da gà, trong lòng hiện sát cơ, lại biết không thể ra tay trước tiên là vì bại nhiều thắng ít, hơn nữa sẽ lộ thân phận.

Người lái thuyền cho thuyền cập sát bờ nơi gã đứng, nhẹ giọng nói: "Trùng hợp vậy! Xin mời Tử Lăng lên thuyền nói chuyện!"

Người đó chính là ma quân trùu đòi Tà vương Thạch Chi Hiền, kẻ đã khiến đệ nhất cao thủ Âm Hạo Chúc Ngọc Nghiên của Ma môn phải mất mạng.

Tuy gã đang nguy trang nhưng y chỉ vừa nhìn là nhận ra, làm sao đây? Lúc này đi cũng không được, mà ở cũng chẳng xong, tiến thoái lưỡng nan chỉ đành đánh liều nhảy xuống đuôi thuyền ngồi đối diện với y.

Sắc mặt của Thạch Chi Hiền vẫn như thường, không hề có vẻ gì bị thương, thần sắc ung dung tự nhiên, mắt bắn ra tia nhìn hiền từ, nhìn gã chằm chằm rồi mỉm cười: "Thực ra chúng ta không phải là trùng hợp gặp nhau, từ lúc ngươi rời khỏi nơi ở của Hi Bạch ta vẫn đi theo sau lưng ngươi, không ngờ Tử Lăng lại đến Đổ trường. Có phải là bắt chước theo Lôi Cửu Chỉ không?"

Từ Tử Lãng lạnh toát toàn thân, chẳng những vì không hề phát hiện Thạch Chi Hiền đang theo dõi mà càng là vì gã không thể phân biệt rõ Thạch Chi Hiền đang ngồi trước mặt là tên tà ma giết người mà miệng vẫn tươi cười, hay là một kẻ đa tình hồi hận suốt đời vì cái chết của Bích Tú Tâm.

Linh giác của Từ Tử Lãng như bị người ta phế đi vô công.

Đây là loại ma công đáng sợ nhất, cuối cùng Thạch Chi Hiền đã luyện thành ma công, e rằng trên thiên hạ không ai kèm chế nổi y, cả tam đại tông sư cũng thế. Bởi vì Thạch Chi Hiền hoàn toàn thuộc về cấp số của họ, đủ có thể phân thắng bại với bất cứ ai, hơn nữa có thể vượt cả họ.

Đón lấy ánh mắt thâm sâu khó lường của y, Từ Tử Lãng thần nhiên nói: "Có phải tiền bối vừa đến Trường An vốn định tìm Hi Bạch huynh tính sổ, bây giờ lại đổi ý đi giết ta có phải không?"

Thạch Chi Hiền bật cười thần thái rất tự nhiên tiêu sái, lắc đầu: "Người ta nói hùm dữ không ăn thịt con, Hi Bạch chẳng khác gì một nửa đứa con của ta, có lúc hấn hơi nghịch ngợm, nhưng rốt cuộc tình cảm vẫn vậy, bởi vì sai là ở chỗ ta không thể thường xuyên ở bên cạnh hấn chỉ điểm. Nhưng đó cũng là phương pháp ta huấn luyện người kế thừa, chẳng những cho hấn tự do mà còn hy vọng hấn có suy nghĩ độc lập, không trở thành một phiên bản của Thạch Chi Hiền, về mặt này biểu hiện của hấn rất xuất sắc."

Từ Tử Lãng thầm kêu mẹ trong lòng, Thạch Chi Hiền chẳng những có khí chất biến đổi mà thủ đoạn cũng thay đổi, sự sắc bén trong lời lẽ của y còn hơn cả Bất Tử ẩn pháp.

Từ Tử Lãng cười khổ nói: "Ta mong muốn tiền bối thẳng thắn như lúc trước, bởi vì ta không hiểu thật sự trong lòng tiền bối tán thưởng Hi Bạch huynh hay là đang nói lời ngược với lòng?"

Thạch Chi Hiền khua hai chiếc dầm, ánh sáng từ trên bờ chiếu xuống dòng kênh vỡ ra, chiếc thuyền nhỏ trôi theo dòng, sau khi nhìn Từ Tử Lãng đăm đăm, mỉm cười nói: "Mười năm trước kia giống như một con ác mộng dài đằng đẳng, bây giờ ta đã tỉnh dậy rồi."

Rồi ánh mắt nhìn xuống nước, thần sắc càng dịu dàng hơn, lộ vẻ đau đớn, buồn bã nói: "Ta đúng là tự chuốc lấy quả, có kẻ nào ngốc đến nỗi hại chết người tình mình yêu thương nhất! Mười năm qua là cái giá phải trả đối với một tên ngốc như ta."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn y, không dám tin vào mắt mình, rốt cuộc y đang giả thần lộng quỷ hay là vì hút phải tà khí trong Tà đế Xá lợi, lấy độc công độc, cho nên trở thành một “người tốt” đây.

Gã thật không biết nói thế nào, gã không thể hiểu được Thạch Chi Hiền lại càng không thể nắm được thế giới nội tâm của y nữa.

Mẹ ơi!

Đây mới đúng là một Tà vương Thạch Chi Hiền không hề có sơ hở.

Thạch Chi Hiền lại đưa mắt nhìn lên không trung, khẽ nói: “Tử Lăng cứ đến U Lâm tiểu trúc đi! Để con gái của ta có nơi chốn hạnh phúc, nói cho Thanh Tuyền biết mấy năm nay ta không đi thăm nó vì ta không dám gặp nó, ta không có dũng khí đó. Hãy nói cho nó biết, ta và nó thuộc hai thế giới khác nhau không thể có cơ hội gặp nhau, tuyệt đối không thể, chào ôi!”

Tinh thần Từ Tử Lăng chấn động.

Phi Huyền nói không sai vì Thạch Thanh Tuyền vẫn là sơ hở duy nhất của Thạch Chi Hiền, Thạch Chi Hiền sợ gặp Thạch Thanh Tuyền bởi y biết khó mà nỡ lòng xuống tay giết nàng, nhưng lại sợ phải trải qua thêm mười lăm năm ác mộng đáng sợ cho nên y không chịu làm kẻ ngu ngốc thêm lần nữa.

Nếu để Thạch Thanh Tuyền gặp y, hậu quả sẽ như thế nào đây?

- o O o -